

Partea a 2-a (Capitolul 2,8 până la capitolul 3,5)

Prin refrenul: »Vă implor fiice ale Ierusalimului, nu stârniți dragostea până nu vine ea«, Cântarea Cântărilor se împarte în patru părți. Partea a treia este mult mai lungă, și tratează tema principală propriu-zisă. Partea de încheiere începe cu capitolul 8,5.

Prima parte ne dă o privire de ansamblu asupra ceea ce vrea să ne arate Duhul Sfânt în această carte. Găsim aici ambele personaje principale, mireasa și Mirele. Domnul Isus trebuie să fie acest Mire, El, Cel care Însuși spune în evanghelia după Matei 12,42: »Iată, aici este Unul mai mare decât Solomon«. El este adevăratul Împărat, adevăratul Mire. Și în Vechiul Testament se găsește numai una, care ar putea să fie mireasa Împăratului, a Aceluia care în Împărăția de o mie de ani în țara lui Israel va domni peste acest pământ; mireasa este orașul Ierusalim, care atunci va fi unită cu Împăratul ei. Ea este împărăteasa în Împărăția de o mie de ani. Prima parte descrie sărbătoarea logodnei miresei cu Mirele. Mireasa ajunge în legătură cu Preaiubitul ei. Ea dorește să fie în apropierea Lui. El îi împlinește dorința și o duce în casa ospățului. Dragostea Sa este peste ea ca un steag, mâna Lui stângă este sub capul ei și mâna dreaptă o înconjoară. Acesta este primul foc al dragostei, pe care noi îl găsim pe pământ între doi îndrăgostiți, dar pe care îl găsim și când un suflet ajunge la cunoștința iertării păcatelor sale, și părțasia lui cu Domnul Isus este la început cu totul netulburată - primul entuziasm, care încă nu a fost înnăbușit de greutatea vieții. Noi știm însă din propria viață, că această dragoste, din păcate, nu rămâne pentru totdeauna așa de nouă și de proaspătă. Nu că aceasta ar trebui să fie neapărat așa! Însă în mod obișnuit prima dragoste dispare. Aceasta nu este intenția Domnului Isus. Nici nu trebuie să fie neapărat așa. Totuși cât de omenește este, și cât de des ni se întâmplă, ca noi să nu mai cunoaștem primul entuziasm pentru Domnul, pe care l-am simțit atunci când am văzut pentru prima dată cine a fost El și ce a făcut El pentru noi. Ajungem atunci în situații, în care se găsește mireasa aici în a doua parte a acestei cărți.

Aici Mireasa nu mai este lângă Mire. Ea nu mai spune, că mâna Lui stângă este sub capul ei. Ea nu mai este în casa ospățului, ci s-a întors înapoi la țară, probabil la casa părintească. În orice caz ea este „acasă”, așa cum se vede din versetul 9, într-o casă cu ferestre și chiar cu zăbrele, și Preaiubitul ei este departe de ea. Cât de des se întâmplă aceasta în viața noastră proprie. Nu că Domnul este într-adevăr departe de noi, dar pentru simțurile noastre El pare plecat departe. Dorința Lui nu este ca să fie așa, dar aceasta se poate întâmpla ușor. Așa va fi și cu orașul Ierusalim în viitor. Când el, înainte de a începe Necazul cel mare, va veni în părțășie cu Domnul, când el va învăța să-L cunoască din Biblie și Numele Lui va fi predicat, atunci el va cunoaște prima dragoste din Cântarea Cântărilor. Când însă vor începe necazurile, urmărirea din partea dușmanilor, atunci el poate veni în aceste împrejurări de iarnă, care sunt descrise aici; ea este închisă în casa ei, și privește pe fereastră afară, unde furtuna aleargă și zăpada cade. Aici ea vede numai iarnă și nu se mai ocupă de Mire. Aceasta se poate întâmpla.

Aceasta s-a întâmplat și la ucenici. Când ei au văzut pe Domnul Isus în dimineața învierii, totul a fost minunat și ei s-au bucurat în El. Acesta era primul foc, atunci când ei au văzut pe Domnul înviat. Domnul le zice: mergeți în Galileea. Eu voi merge înaintea voastră și acolo Mă veți vedea. Ucenicii au mers într-adevăr la Galileea, dar acolo se iveau și pentru ei „stări de iarnă”. Ei au stat împreună, dar Domnul nu a venit. El a rămas departe. Ce face Petru atunci? El se întoarce înapoi de unde a venit, așa cum mireasa se întoarce înapoi la casa părintească. Petru spune: »Eu merg să pescuiesc«. El își reia activitatea de odinioară, de la care a plecat, atunci când L-a cunoscut pe Domnul. Atunci, când el a văzut pe Domnul, a părăsit totul și L-a urmat. Acum Domnul nu mai este cu ei și el spune: acum ne întoarcem înapoi și mergem iarăși să pescuim. Așa au plecat ei afară, dar toată noaptea nu au pescuit nimic. La acest pescuit au lăsat pe Domnul afară! Ce a cauzat la ucenici întoarcerea cea mare? Când dimineața s-au întors înapoi la țarm, văd pe Domnul stând pe țarm, dar ei nu L-au recunoscut. Atunci Domnul nu zice: „De ce nu M-ați așteptat”, sau, „De ce ați plecat fără Mine?” El spune: »Copilașilor, aveți ceva de mâncare?» (Ioan 21,5). Și când după aceea au urmat sfatul Domnului, ca să se întoarcă înapoi la El, cu barca

plină de pește, Ioan spune cuvintele: »Este Domnul«. Acestea sunt cuvintele pe care le pronunță aici mireasa: »Aud! este Preaiubitul meu!« (versetul 8).

Da, când ea s-a întors înapoi la grijurile ei proprii, în împrejurările ei de iarnă, când ea nu mai are timp să se gândească la Domnul, atunci cu toate acestea Domnul se gândește la ea. El vine la ea, și pentru El niciun obstacol nu este prea mare. El pășește peste munți, El sare peste dealuri. Nicio barieră nu este pentru El prea înaltă, ca El să pătrundă în împrejurările tale. Poate că și la tine prima dragoste a plecat înapoi. Poate că ai fost tras înapoi la viața ta veche și gândurile tale sunt umplute numai de împrejurările de iarnă, în care și noi ne găsim așa de des. Dacă privim numai la ploaia din jurul nostru, nu mai rămâne nici loc și nici timp pentru vocea Domnului. Cu toate acestea El se gândește totuși la noi! Și atunci deodată apare bucuria în inima noastră. Noi auzim vocea Domnului! El nu ne-a uitat. Ioan Botezătorul spune că prietenii Mirelui se bucură mult de vocea Mirelui (Ioan 3,29). Cu cât mai mult se bucură mireasa când aude vocea Mirelui și El vine la ea! Cunoaștem noi însă vocea aceasta? Domnul Isus spune: Oile mele cunosc glasul Meu. Când Eu las să se audă glasul Meu, ele știu cine sunt și vin după Mine. (Ioan 10,4,5,27)

Ce va face mireasa? Aceasta este și pentru Mire o întrebare mare. El vine la ea, ca să caute din nou dragoste la ea și să o roage să meargă cu El. El vine la ea sărind peste munți. Pentru El nu există nici un obstacol, ea se poate încrede liniștită în El, căci El se va îngriji ca fiecare vale să fie înălțată și fiecare munte și deal să fie coborât (Isaia 40,4). Da, când ea va fi în Necazul cel mare, ea își va ridica privirea spre munți, ca să vadă dacă îi va veni ajutorul de acolo. (Psalm 121,1) Așa suntem noi oamenii adeseori. Ne sprijinim pe o trestie frântă, cum Israel se sprijinea pe Egipt. Când însă va veni Domnul Isus, vom vedea că toți munții, în care ne-am pus încrederea, vor pierii dinaintea Lui. El sare peste ei. El nu cunoaște nici un obstacol. El, Cel care a întocmit munții, umblă pe înălțimile pământului (Amos 4,13). Atunci se va împlini Isaia 64,1; »O, de ai despica cerurile și te-ai pogori, s-ar topi munții înaintea Ta!« Atunci toate, spre care rămășița încă va mai privi, vor dispărea de la sine dinaintea Lui, când ea va auzi vocea: »Iată, El vine«, cum spune Zaharia 9,9; »Saltă de bucurie fiică a Ierusalimului! Iată că Împăratul tău vine la tine; El este un Judecător și un Mântuitor«.

»Iată, El stă în spatele zidului nostru« (versetul 9). El a venit ca o gazelă, ca un ied de cerb, așa de tânăr și de proaspăt. La El nu este nici o schimbare sau îmbătrânire, El este același. Chiar dacă dragostea noastră s-a micșorat, dragostea Lui este neschimbată. El vine ca o gazelă peste munți. Gazela este adesea în Vechiul Testament un simbol al agerimii și mlădierii; așa de exemplu la robii lui David, când David era în refugiu (1 Cronici 12,8). Așa vine Mirele la mireasă. »Iată, El stă în spatele zidului nostru«, spune ea, »privește prin ferestre«. Da, ea s-a retras înapoia zidului, când a început să cadă zăpada și să vină ploaia, dar Mirele spune: Eu te iau dinapoia zidului, tu trebuie să vii iarăși la Mine. Greutățile au trecut, iarna a trecut, grijile au dispărut. Tu nu trebuie să te mai simți în strâmtorare. Vino la mine afară! Nu, nu a fost neapărat greșit, că ea s-a retras înapoia zidului. Domnul Însuși i-a arătat zidurile. Când rămășița va ajunge în necazurile pe care Dumnezeu le va aduce peste acest popor, atunci El va pregăti „la țară” pentru ea o asemenea „casă”. Acesta este un loc de refugiu, unde ea va putea să stea când va veni zăpada și ploaia. În Isaia 26,20-21, Domnul spune: »Du-te poporul Meu, intră în camerele tale și închide-ți ușile după tine. Ascunde-te pentru puține clipe, până va trece mânia! Pentru că, iată, Domnul iese din locul Său, ca să pedepsească nelegiuirea locuitorilor pământului asupra lor; și pământul va da pe față sângele său și nu-i va mai acoperi pe ucișii săi«.

El i-a arătat locul de adăpost. Dar deși El Însuși i-a dat această protecție, ca să rămână cruțată de judecată, niciodată n-a fost intenția Lui, ca și gândurile ei să fie prinse de furtună. Dacă ea ar fi știut cât de sigură este protecția Lui, cât de mare este dragostea Lui, cum ar fi putut să-și facă griji cu privire la ceea ce urla afară în jurul casei? Dacă ucenicii ar fi înțeles cu adevărat pe cine aveau la bord, pe când Domnul Isus dormea în corabie, cum ar fi putut ei să mai fie îngrijorați de vânt și de valuri? Domnul vine la mireasă; El nu o lasă singură. El privește prin fereastra ei. A făcut Domnul aceasta vreodată și la tine, pe când erai ocupat cu propriile tale probleme, că deodată El a stat înaintea ta? Probabil ai fost ca Zacheu, cățărât într-un copac. Atunci Domnul

Isus trece pe lângă copac. El se uită la tine »prin fereastră« și spune: »Zachee, grăbește-te și coboară, pentru că astăzi trebuie să rămân în casa ta« (Luca 19,5). El privește prin fereastra ta înlăuntru. El a văzut pe Natanael stând sub smochin. Și ucenicii din Emaus erau în stări de iarnă. Ei mergeau împreună și se frământau cu privire la ceea ce se va întâmpla în continuare, după ce Domnul murise și acum zăcea în mormânt. O, da, s-a vorbit despre înviere, dar cine putea să creadă aceasta acum. Atunci vine Domnul și privește la ei „prin fereastră”. El merge cu ei și îi întreabă: »Ce vorbe sunt acestea, pe care le schimbați între voi?« El vine, ca să privească la ei înlăuntru; El pășește înlăuntru stări lor, El merge cu ei.

Trebuie într-adevăr să se întâmple ceva mai mult, decât numai ca Domnul Isus să privească prin fereastră. Însă cu aceasta se începe. Este probabil și la tine așa, că El bate la ușa inimii tale, cum se spune în cartea Apocalipsa 3,20? Noi întrebuițăm frecvent acest verset pentru necredincioși, însă Domnul spune acolo acelora care mărturisesc că Îl iubesc, că Îl cunosc: »Iată Eu stau la ușă și bat«. Probabil că și între noi este o inimă care trebuie deschisă din nou pentru El. El dorește mult să ni »se arate«, chiar dacă noi stăm înapoia gratiilor ca și mireasa aici, închisă ca Israel, care stătea în Egipt în cuptorul de topit fier, în strâmtorare din toate părțile (Deuteronom 4,20). Atunci El ni se arată printre gratiile noastre, El vine la noi. Aceasta este cheia prin care toate grijile pier de la noi. Cheia constă aici nu numai în faptul că iarna a trecut și ploaia s-a oprit. Aceasta nu i-a dat bucurie, ci faptul că Mirele S-a reîntors iarăși la ea și i s-a arătat printre gratii. Găsim aceasta și în Psalmul 45. Dacă în Psalmii 42, 43 și 44 este vorba de necazurile îngrozitoare, în care va ajunge rămășița, când mireasa va trebui să îndure suferințe adânci, atunci Dumnezeu nu spune: „Eu voi îndepărta toate aceste suferințe”, ci El îi arată pe Împăratul în toată frumusețea Sa, cum spune Isaia 33,17. Nu a fost tot așa și la noi de multe ori? Când au fost probleme personale sau în Adunare, prin ce au fost îndepărtate aceste probleme de la noi? Domnul nu îndepărtează toate suferințele, ci El ni se arată printre gratiile noastre, El ni se arată personal. Dacă Dumnezeu arată miresei prin Duhul Sfânt în Psalmul 45 cine este Domnul Isus, atunci ea nu mai vorbește despre grijile și necazurile ei, ci spune: »Tu ești cel mai frumos dintre fiii oamenilor!« El i s-a arătat acolo și toate grijile ei au pierit. O, nu greutatea, nu necazurile au plecat; pe acestea le găsim și în psalmii următori. Însă ea L-a văzut pe El, și inima ei s-a umplut de El. De aceea Psalmii următori nu mai au un ton așa de trist. El a venit la ea, așa cum a venit la ucenicii care mergeau spre Emaus, care L-au recunoscut la frângerea pâinii. El »S-a arătat« lor! Aceasta a făcut ca inimile lor să ardă și toate grijile lor au dispărut, ca zăpada dinaintea soarelui. Domnul vrea să vină și la tine. El spune: »Cine are poruncile Mele și le ține, acela este cel care Mă iubește; iar cine Mă iubește pe Mine va fi iubit de Tatăl Meu și Eu îl voi iubi și Mă voi arăta lui« (Ioan 14,21). Se poate traduce și așa: „Eu Mă voi arăta lui”. Când stai înapoia gratiilor și te simți prins de grijile și greutatea tale, atunci El vine la tine. El nu îndepărtează totdeauna imediat gratiile de la tine, ci El Însuși ți se arată, ca tu să admiri frumusețea Lui. Dacă inimile și ochii noștri ar fi mai mult umplute de El, grijile ar dispărea.

El are aici un mesaj minunat pentru mireasă. El poate să-i spună, nu numai că El Însuși vine la ea, ci și că necazurile au trecut. Trebuie aici să ținem seama, că aceasta nu este venirea Domnului, când El va reveni pe pământ, ca să salveze rămășița. Am spus deja de mai multe ori, că în toată această carte noi nu găsim niciunde, că Domnul *a venit* realmente. Chiar și la sfârșitul acestei cărți mireasa își exprimă dorința după Mire. Ceea ce se întâmplă aici are loc în credința ei. Când ea se află în pericol să se lase biruită de grijuri și necazuri, atunci El Însuși i se arată. De fiecare dată când găsim refrenul, ca aici în capitolul 2,7, imediat după aceea urmează venirea Domnului Isus pentru credință. El vine tot mai aproape! Mai întâi este aici vocea Sa. Domnul Însuși încă nu a venit, dar vocea Lui se aude, și această voce încâlzește inima! »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, și vino!« (versetul 10). Pentru Domnul Isus nu este de ajuns, că El intră iarăși în legătură cu noi, ci El cere și ceva de la noi, așa cum El va face în viitor la rămășiță, și anume, ca noi să ne ridicăm. »Strigătul« se va auzi: »Iată Mirele!« (Matei 25,6). Acest »strigăt« va răsună, și Mirele va veni, aceasta este sigur. Însă apoi urmează: »Ieșiți-I în întâmpinare!« Și aceasta este o chestiune a responsabilității noastre. Este o întrebare adresată inimii noastre; dacă

vom da un răspuns vocii Mirelui. *El* vine la noi, dar *El* dorește mult, ca *noi* să ne ridicăm și să mergem în întâmpinarea Lui. »Trezește-te tu, care dormi, ridică-te dintre cei morți, și Hristos te va lumina« (Efeseni 5,14).

Da, dar aceasta dă naștere la griji; și unde rămâne ocrotirea sigură a zidurilor? O, lăsați să mergem încrezători cu *El*! *El* sare peste munți și pășește peste dealuri. Ce gândești tu, dacă *El* te ia în brațele Sale, se poate găsi o barieră, care ar putea să-ți stea în cale? Dacă ochiul tău este umplut de *El*, nu va mai fi nici o grijă, oriunde te vei găsi. Atâta timp cât Petru a privit la Domnul, nu s-a cufundat în valuri. Domnul Însuși i-a zis: »Vino!« (Matei 14,28-29). Tot așa roagă *El* și aici: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, vino! Pentru că, iată, iarna a trecut«. Aceasta este iarna Necazului cel mare, în care va ajunge rămășița. Noi știm deja, că această iarnă aproape a trecut, însă nu cu totul. Cea mai rea parte a iernii vine la sfârșit, în luna februarie; dar aceasta este nemijlocit înainte ca să înceapă primăvara. Știm că cea mai rea parte a necazului trebuie încă să vină peste Israel; probabil peste câțiva ani. Domnul Isus a spus în Luca 21,29: »Iată smochinul și toți copacii: când înfrunzesc deja, voi înșivă, privind, cunoașteți că vara este deja aproape!« Când mlădița sa frăgezește și frunzele smochinului apar, atunci știm că vara este aproape (Matei 24,32). Ai văzut tu, că smochinul a înfrunzit deja? Ai văzut tu cum în anul 1948 s-a înființat statul Israel? Ah, nu a venit încă nici un rod din el, însă ramurile frăgezesc și frunzele se arată! Și ceilalți copaci din jurul lui Israel au înfrunzit. Vedem toate țările, care potrivit cuvântului profetic la sfârșitul timpului vor fi prezente, că ies iarăși la iveală. Vedem apărând și o Europa de vest refăcută, o putere mare rusească și o creștinătate unită. Aceștia sunt copacii de la sfârșitul timpului, însă înainte de toate, când smochinul va începe să înfrunzească, știm că vara este aproape.

Aici, unde iarna a ajuns în punctul ei culminant și mireasa nu găsește nimic în jurul ei din vară, Mirele spune: Vino prin credință la Mine, căci iarna a trecut într-adevăr. Eu vin la tine și atunci toate grijile vor fi dispărute. Nu era tocmai iarnă, când Domnul Isus a spus, că ai Săi în veac nu vor pieri și nimeni nu-i va smulge din mâna Sa? (Ioan 10,22,27-28). *El* îi conduce sigur prin iarnă și prin ploaie. Ah, ploaia îngrozitoare, care este un tablou al judecății lui Dumnezeu! În Ezechiel 13,11 Dumnezeu spune, că *El* va aduce peste casa lui Israel, din cauza păcatelor ei, o ploaie torențială, ca să nimicească poporul. În textul original este același cuvânt ca și cuvântul întrebuițat pentru ploaia torențială pustitoare care a coborât în zilele lui Noe pe pământ. Noe este un tablou al rămășiței, care a fost adăpostit în corabie. Aici găsim aceeași protecție, ca și aceea despre care am citit în Isaia 26,20, pe care Dumnezeu o pregătește pentru rămășiță, ca protejată sigur în corabie s-o lase să treacă prin necazuri. Între timp însă, pe când Noe și ai săi sunt ocrotiți, vine ploaia pe pământ timp de 40 de zile și 40 de nopți. Va fi însă și un timp, când judecata a trecut; și atunci Dumnezeu spune lui Noe: ieși afară din corabie, tu și ai tăi. Aceasta o spune și Mirele aici: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, vino! Pentru că, iată, iarna a trecut«. Da, ea a trebuit să treacă prin potopul îngrozitor. În Psalmul 42,7 ea se plânge, pe când era alungată din țară: »Un adânc cheamă un alt adânc, la vuietul căderilor Tale de apă; toate valurile Tale și talazurile Tale au trecut peste mine«. Și Iona, care este de asemenea un tablou al rămășiței, plânge, după ce a fost aruncat în mare, cu aceleași cuvinte. (Iona 2,4) Aici însă Domnul Isus spune: toate grozăviile au trecut. Vino afară și dă-Mi inima, întoarce-te la Mine, căci tu nu trebuie să te mai îngrijorezi de tot ce se mai poate întâmpla.

»Florile se arată pe pământ, timpul cântării a venit și glasul turturicii se aude în țara noastră« (versetul 12). Știm din profeții în ce chip minunat va înflori pământul, după ce va fi venit Domnul Isus. »În locul spinului va răsări chiparosul și în locul urzicii va răsări mirtul!« (Isaia 55,13). Citim în Isaia 35, că pustia se va bucura și va înflori ca o narcisă. Atunci flori vor ieși la iveală, roadele pământului, care vorbesc despre noua viață, pe care *El* o va aduce, despre slava care se va odihni pe pământ, când blestemul va fi îndepărtat din creație. Ce timp minunat! Este timpul cântării, vocea turturelei se va auzi. Cum va dori Israel după aceasta! Ei spun în Psalmul 102: »Tu Te vei ridica, Te vei îndura de Sion; pentru că este timpul să Te înduri de el, pentru că a venit timpul hotărât. Pentru că slujitorilor Tăi le plac pietrele sale și au milă de țărâna lui«

(versetele 13,14). Aici Domnul Isus poate spune: realmente a venit timpul, nu numai timpul să fiu îndurător față de tine, ci a venit și timpul cântării, timpul când să se cânte cântările eliberării. În necazuri mireasa nu are nici timp, nici plăcere să cânte. Însă va veni timpul. Versetul 9 spune: »Preaiubitul meu este ca o gazelă sau ca un pui de cerb«. Ști tu care Psalm are titlul: «Se cântă ca cerboanca zorilor», și în care Domnul Isus este văzut așa? Probabil că nu bănuiești că așa este acolo, dar este Psalmul 22. Mireasa a stat odată, pe când era necredincioasă, la cruce și acolo a auzit vocea Preaiubitului ei, când Domnul a strigat: »Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?« Acolo ea a auzit plângerea Lui și cu toate acestea a râs și a batjocorit. Dar va veni un timp când El, Cel care în Psalmul 22 este numit Cerboanca zorilor, va veni la ea și atunci ea va auzi *din nou* vocea Sa. Însă atunci nu va mai fi vocea plânsetelor, ci atunci va fi vremea cântării. Atunci Domnul Isus Însuși va spune: »Voi vesti numele Tău fraților Mei, Te voi lauda în mijlocul Adunării«. Și aceasta se găsește în Psalmul 22! El Însuși va intona acolo cântarea de laudă. El va veni la poporul Său și va cânta cântarea mântuirii. Și nu El singur. Aici se spune și că vocea turturelei va fi auzită în țară. Turturica este un tablou al rămășiței, așa cum reiese clar din Psalmul 74. În versetul 19 ea plânge încă în strâmtorare: »Nu da fiarei sălbatică sufletul porumbiței Tale; nu uita pentru totdeauna viața nenorociților Tăi«. Acolo ea este ca o turturică, o pasăre mică, slabă, izgonită și alungată, și în pericol de a muri în necazuri. Acolo nu este timp pentru vocea vesela a turturelei. Însă va veni timpul. În Ieremia 8,7 citim că turturica își păzește timpul venirii sale. Aici timpul venirii sale a venit, timpul în care vocea turturelei se va auzi iarăși, și după iarnă, când va veni primăvara, ea se va reîntoarce în țară. Ce timp minunat va fi acesta!

Găsim apoi în versetul 13 smochinul. Am amintit deja, că apariția frunzelor lui este dovada că sfârșitul iernii este aproape și vara este la ușă. Ieșirea la iveală a frunzelor este înființarea națională a Israelului, care deja s-a realizat, însă restabilirea spirituală urmează să aibă loc. Duhul Domnului încă nu a suflat prin valea osemintelor uscate (Ezechiel 37). Smochinul nu va da numai frunze, ci »roadele smochinului se pârguiesc«, sau cum stă scris aici textual: „smochinul își va coace smochinele sale de iarnă”. În timpul unui an smochinul dă trei sortimente de roade. La începutul primăverii se coc roadele care au luat ființă în timpul iernii; acestea sunt smochine de iarnă. După aceea iau naștere „smochinele de primăvară” și „smochine de vară”. Aici este vorba de smochinele care au luat ființă în timpul iernii, acesta este timpul necazului. În momentul de față în Israel se găsesc numai frunze. Va veni un timp în care Dumnezeu, atunci când iarna va fi cea mai violentă, va da naștere în acest popor la roade pentru Sine. Atunci roadele vor crește, însă vor fi încă verzi. Când însă iarna va trece, roadele se vor coace și atunci vor aduce lui Mesia o recoltă bogată. El face cunoscut aici acest timp.

»Se pârguiesc roadele smochinului și viile înflorite își răspândesc mireasma«. Dacă citim ce spune Sfânta Scriptură despre vie ca simbol despre Israel, atunci practic nu vom găsi niciunde în Vechiul Testament, că se spune ceva bun despre această vie. În Isaia 5 Dumnezeu spune, că El a făcut tot ce a putut pentru vie, și rezultatul a fost, că ea a rodit numai struguri răi. De aceea Dumnezeu a trebuit să taie via. Am văzut deja aceasta în Ezechiel 15, în mod deosebit cu privire la Ierusalim. Dar se găsește un loc în Osea 14, unde citim despre excepția minunată, pe care o găsim și în versetul 13: «Voi fi ca roua pentru Israel; va înflori ca un crin și își va întări rădăcinile ca Libanul. Ramurile lui se vor întinde și măreția lui va fi ca măslinul și mireasma lui ca Libanul. Ei se vor întoarce și vor ședea la umbra lui; vor reînvia ca grâul și vor înflori ca vița, faima lor va fi ca a vinului din Liban!» (Osea 14,5-7)! Eu cred că acesta (împreună cu Isaia 27,2) este singurul loc din profeții unde vedem că în ciuda tuturor va veni un timp când via Israel va aduce roade pentru Dumnezeu. Însă acest timp al rodului trebuie să fie precedat de iarna îngrozitoare. Ce multe lucruri va trebui Dumnezeu să facă, ca să obțină de la acest popor roadele, pe care El le-a căutat, pe care El le-a așteptat atâția mii de ani, așa că în cele din urmă El a trebuit să taie via, și totuși ... aici se găsește iarăși o vie, pe care Dumnezeu Însuși a plantat-o în țară. Da, se va găsi o rămășiță pentru El! Israel poate să se îndepărteze de la Dumnezeu, însă cu toate acestea Dumnezeu Însuși va face ca această vie să rodească.

»Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino! Porumbița mea din crăpăturile stâncii« (versetele 13 și 14). Da, ea este o porumbiță, o turturică; tocmai am văzut aceasta. Ea se va plânge, așa cum Ezechia spunea lui Dumnezeu, că el în boala lui ciripea ca o rândunică și gema ca o porumbiță (Isaia 38,14). Aici porumbița este văzută într-un loc care vorbește despre judecată: în stâncă. Dumnezeu spune lui Moab, că el trebuie să plece din cauza păcatelor lui și ca porumbelul să se ascundă în stânci (Ieremia 48,28). Și tot așa este cu Israel aici. El este ca un porumbel în crăpătura stâncii, ca un animal hărțuit, care fuge dintr-un loc în altul (compară cu Ezechiel 7,16). Ce timp îngrozitor va fi acesta! Când rămășița va fi constituită, înainte să înceapă necazul cel mare, nu se va vedea nimic din aceasta; ei încă vor putea atunci să aducă jertfa în templu. Însă Domnul Isus spune: »Când veți vedea deci urâciunea pustiirii, despre care s-a spus prin profetul Daniel, stând în locul sfânt (cine citește să înțeleagă), atunci cei care sunt în Iudeea să fugă în munți« (Matei 24,15-16). Așa vor fugi ei realmente în munți. Ei vor fi hăituiți ca o potârniche pe munți, așa cum a fost urmărit David de către Saul, care este un simbol al lui anticrist. Ei vor fugi peste munți și se vor plânge din ținutul Iordanului și Hermonului și din muntele Mițear (Psalmul 42,6). Atunci se vor plânge cu cuvintele pe care le-am citat deja (versetul 7). Acesta este timpul în care ei ca o porumbiță vor fugi dintr-un loc în altul cuprinși de frică, peste stânci, pe munți, în peșterile stâncilor.

Și totuși în același timp stânca este locul unde Dumnezeu va pregăti pentru ei un loc de scăpare. Dumnezeu Însuși a spus rămășiței, că El o va ascunde (Isaia 26,20). Deja înainte ca ea să fi venit la credință, Dumnezeu spune: »Căutați-L pe Domnul, voi toți cei blânzi ai țării ... Poate că veți fi ascunși în ziua mâniei Domnului« (Țefania 2,3). Este numai o posibilitate de a scăpa de judecată. Este numai corabia lui Noe. Aceasta înseamnă în viitor: să iei refugiu la umbra aripilor Sale, până nenorocirile au trecut (Psalmul 57,1). În Psalmul 31 rămășița dorește acest loc de refugiu: »În Tine, Doamne, mi-am pus încrederea; să nu fiu dat de rușine niciodată; salvează-mă în dreptatea Ta! Pleacă-Ți urechea spre mine; salvează-mă degrabă! Fii pentru mine o stâncă de adăpost, o casă, un loc întărit, ca să mă salvezi! Pentru că Tu ești stânca mea, și cetățuia mea; pentru numele Tău, condu-mă și călăuzește-mă! Scoate-mă din cursa pe care mi-au întins-o în ascuns, pentru că Tu ești țaria mea« (versetele 1-4). Și Dumnezeu Însuși dă răspuns la aceasta. El îi va scăpa. Citim în Apocalipsa 12 că femeia (Israel) naște pe Fiul, și Fiul va fi răpit în cer (și împreună cu Fiul va fi răpită și Adunarea în cer); după aceea femeia fuge în pustie. Acolo Dumnezeu îi va pregăti un loc, unde ea nu va putea fi atacată de dușman. Departe de Ierusalim, departe de locul unde rămășița este acasă, Dumnezeu o va ascunde până vor trece judecățile.

Însă apoi va veni timpul, când Domnul Isus va putea spune: Ridică-te, lasă-Mă să-ți văd chipul, vino afară, căci judecățile au trecut. Este ca după o alarmă aeriană, când oamenii se reîntorc din buncărele lor; așa va apărea rămășița, să meargă la Domnul și să se reîntoarcă la Ierusalim. Citim despre aceasta în Isaia 16. Acolo este amintită și stânca și pustia, unde rămășița a găsit un loc de adăpost. În versetul 4, pe care îl consider foarte semnificativ, Dumnezeu vorbește lui Moab. Acesta va fi una din țările în care Dumnezeu va pregăti rămășiței un loc de adăpost, după ce ea a fugit din țară, așa că poporul va fi în siguranță. Moab este ligheanul de spălare al lui Dumnezeu, în care El va curăți poporul Sau (Psalmul 60,8; 108,9). Aici Dumnezeu vorbește lui Moab și-i zice: »Lasă să locuiască pentru un timp la tine pe cei izgoniți, Moabule, fi un loc de scăpare pentru ei împotriva pustiitorului (acesta va fi asirianul, care va invadea țara, ca să nimicească totul)! Căci apăsarea va înceta, pustiirea se va sfârși, cel care calcă țara în picioare va pieri« (Isaia 16,4). Aici se vorbește deci de un timp, în care nenorocirile au trecut și Moab va fi solicitat să dea înapoi pe expulzații lui Dumnezeu. De aceea găsim mai înainte în versetul 1, că Dumnezeu spune lui Moab: »Trimite-ți mieii stăpânitorului țării de la Sela (aceasta înseamnă: regiune stâncoasă), prin pustie, la muntele fiicei Sionului!« Aici vedem rămășița, mieii țării, ascunsă (pusă în siguranță) pe stâncă. Însă când va fi venit timpul sfârșitului, când pustiitorii, dușmanii Domnului, au murit și necazurile au trecut, Dumnezeu spune: Acum ei trebuie să se reîntoarcă. Drumul, pe care ei se vor reîntoarce, trece prin pustie, însă el se sfârșește pe muntele

fiicei Sionului. Atunci ei se vor reîntoarce în țara lor, înapoi la Ierusalim! Citim în Psalmul 122, ce vor spune ei atunci: »M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa Domnului!” Picioarele noastre vor sta în porțile tale, Ierusalime! Ierusalime, tu ești zidit ca o cetate făcută dintr-o bucată, la care se suie semînțiile«. Aceasta nu va fi urcarea lor obișnuită pentru serbarea paștelui, ci ei vor spune aceasta când vor fi în țara străină, în captivitatea despre care ei au spus cu puțin înainte în Psalmul 120,5: »Vai de mine, că locuiesc la Meșec, că locuiesc în corturile Chedarului«. Însă atunci va veni Domnul Isus și va spune: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, și vino! Căci iată iarna a trecut«. Și atunci ei vor spune: »M-am bucurat când mi-au spus: „Să mergem la casa Domnului!” Picioarele noastre vor sta în porțile tale, Ierusalime!» « O, de ne-am putea imagina ce va fi pentru ea lucrul acesta, când El va relua legăturile cu vechiul Său popor și va primi rămășița ca mireasă a Sa, așa cum citim în Osea 2: »De aceea, iată, o voi ademeni și o voi duce în pustiu (aici avem pustia despre care am citit și în Isaia 16), și-i voi vorbi inimii ei. Și de acolo îi voi da viile (compară cu viile în floare din versetul 13 și 15) și valea Acor ca ușă a speranței; și va cânta acolo (aici este timpul cântării din versetul 12) ca în zilele tinereții ei, și ca în ziua când s-a suit din țara Egiptului.” „Și va fi așa în ziua aceea”, zice Domnul, „Îmi vei zice: ‚Soțul meu!’ și nu Mă vei mai numi: ‚Stăpânul meu!’” „Pentru că voi îndepărta numele baalilor din gura ei și nu vor mai fi amintiți pe numele lor. Și în ziua aceea voi face un legământ pentru ei cu fiarele câmpului și cu păsările cerurilor și cu târâtoarele pământului. Și voi zdrobi din țară arcul și sabia și războiul; și-i voi face să locuiască în siguranță.” „Și te voi logodi cu Mine (aceasta înseamnă deci, că va fi mireasă) pentru totdeauna; și te voi logodi cu Mine în dreptate și în judecată și în bunătate și în îndurări. Și te voi logodi cu Mine în credințioșie și vei cunoaște pe Domnul”. „Și în ziua aceea voi asculta”, zice Domnul, „voi asculta cerurile, și ele vor asculta pământul. Și pământul va asculta grâul și mustul și untdelemnul (compară cu versetele 12-13), și acestea vor asculta pe Izreel. Și o voi semăna pentru Mine în țară; și Mă voi îndura de Lo-Ruhama și voi zice lui Lo-Ami: ‚Tu ești poporul Meu!’ Și ei vor zice: ‚Dumnezeul meu!’ « (versetele 14-23).

Ce legătură minunată! Totuși cât de repede poate fi tulburată această legătură de dragoste. Cât de multe pericole mici pot și atunci când Domnul le-a dat înapoi viile lor, să strice aceste vii (versetul 15). Când viile înfloresc primăvara și apar primii strugurei, nu este nimic mai îngrozitor pentru vierii din Orientul Mijlociu, ca atunci când vulpile de noapte (propriu-zis aici sunt șacalii mici) vin și mănâncă primele frunze și roadele fragede, distrugând în felul acesta viile. Sunt într-adevăr numai vulpi mici, așa cum se spune aici, dar câtă pagubă nu au cauzat ele poporului lui Dumnezeu, și cât de des au cauzat pagube în viața mea și a ta! Ieremia plânge pe ruinele Ierusalimului și spune că vulpile se plimbă în oraș și pe ruinele cetății (Plângerile lui Ieremia 5,18). Da, vulpile sunt prezente, când este vorba de judecată, căci ele nu fac nimic bun, ci numai distrug. Despre cei nelegiuți citim în Psalmul 63,10, că ei vor fi partea șacalilor. Deci nu este un tablou plăcut, acela pe care îl dau aceste vulpi. În timpul necazului, rămășița va fi tiranizată de către anticrist și Domnul Însuși spune despre Irod, care este un prototip al lui anticrist: »Duceți-vă și spuneți vulpii aceleia... « (Luca 13,32). Aceasta este puterea sub care va trebui să trăiască atunci poporul. Însă și atunci când legătura cu Mirele va fi restabilită, chiar și cele mai mici vulpi pot constitui un pericol. Nu este și la noi adeseori așa, frați și surori, că astfel de vulpi mici sunt de ajuns ca să strice viile noastre? Cum pot unele cuvinte amare să strice blândețea noastră; cum poate o singură arătare neprietenosă să strice dragostea noastră frățască; cum poate puțină nerăbdare să strice perseverența și răbdarea noastră; cum poate puțină lăcomie de plăceri să strice stăpânirea noastră de sine și cumpătarea noastră! Ce multe lucruri se găsesc în viața noastră personală și de părtășie, care pot să deranjeze părtășia noastră cu Domnul? Aici mireasa se roagă, ca să fie prinse vulpile mici, căci ea nu vrea ca ceea ce îmbobocește acum între ea și Mire să fie distrus.

De aceea ea ajunge aici să spună: »Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui« (versetul 16). Aceasta ne amintește de ceea ce am citit la sfârșitul capitolului 2 din Osea. Da, Domnul îi va spune: da, nu te vei mai numi Lo-Ami (aceasta înseamnă: "Nu poporul meu"), ci voi veți fi

poporul Meu. Vă voi lua ca posesiune a Mea și voi să Mă numiți: Bărbatul meu. *Atunci* și ea va ajunge la recunoașterea: noi »suntem poporul Lui și turma pășunii Lui« (Psalmul 100,3) și vor roști cuvintele: »Preaiubitul meu este al meu, și eu sunt a Lui«. Găsim expresia aceasta de trei ori în Cântarea Cântărilor, de fiecare dată puțin schimbată (vezi 6,3 și 7,10). Primul lucru pe care ea îl spune aici este: »Preaiubitul meu este al meu«. Acesta este lucrul cel mai important. Așa este și atunci când cineva vine la credință; primul lucru, la care el se gândește, este că acum el Îl are pe Domnul Isus și în El are totul pentru inima lui: iertarea păcatelor, viața veșnică, o nădejde minunată. Deși acestea sunt primele și cele mai importante lucruri, ele nu trebuie să fie singurele. Și totuși, ce mulți credincioși sunt, care nu merg mai departe, decât numai să se gândească la ceea ce ei au primit; care la ora de adorare nu spun mai mult decât: „Preaiubitul meu este al meu”; care nu merg mai departe, decât să mulțumească pentru darurile, pe care Domnul Isus li le-a dat. Dar mireasa trebuie să meargă mai departe. Și când apoi a cunoscut pe Domnul Isus și învață să admire Persoana Sa, ea vede că există ceva mult mai înalt și mai minunat.

Atunci ea spune: »Și eu sunt a Lui!« În capitolul 6,3, după ce ea a devenit mult mai maturizată spiritual, ea spune mai întâi aceasta: »Eu sunt a Preaiubitului meu și Preaiubitul meu este al meu!« În cele din urmă, în capitolul 7,10 ea spune numai: »Eu sunt a Preaiubitului meu și dorința Lui este după mine«. Ce minunată maturizare duhovnicească! Să învățăm și noi să privim ce posedă El, ce a achiziționat El și ce este El acum, ca prin aceasta să cunoaștem frumusețea Lui și tot ce se găsește la El, și să nu ne mai gândim în primul rând le ce posedăm *noi*.

Ea Îl cunoaște ca pe Acela care Își paște turma printre crini, care este afară pe câmp. Am văzut la studiul versetului 2, că crinii sunt rămășița în mijlocul „spinilor”; aceia, care sunt legați cu El, între care El va pășuna, și anume, „până când ziua se răcorește și umbrele zboară” (versetul 17.)¹ Aceasta dovedește, că Domnul Isus nu a revenit încă personal pe pământ. Aici este încă noapte. Aici nu este vorba de împlinire, ci de ceea ce este realitate pentru credință. Rămășița intră iarăși în legătură cu Domnul, și El devine iarăși mare și scump pentru inima ei, așa că grijiile dispar; și ea vrea să se țină strâns de El, atâta timp cât durează noaptea, căci aici este încă noapte. Până se ivește ziua și umbrele zboară, »umbrele morții« (Psalmul 23,4), ea Îl va aștepta. »Întoarce-te, preaiubitul meu, fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb« (versetul 17). Când Domnul Isus i-a vorbit în felul acesta despre venirea zilei, ea dorește ca El să vină realmente. Căci ce zi va fi aceea! Pentru noi este așa de minunat că avem voie să vedem deja primele semne, Luceafărul de dimineață, care se ridică la orizont. Ce va fi aceasta pentru rămășiță! Ei nu vor vedea Luceafărul de dimineață, ci vor vedea Soarele răsărind, Soarele neprihănit (Maleahi 4,2). Ei vor vedea dimineața despre care vorbește David în 2 Samuel 23: »Dumnezeul lui Israel a zis, Stânca lui Israel mi-a vorbit: „Cel care stăpânește peste oameni va fi drept, stăpânind în temere de Dumnezeu; Și El va fi ca lumina dimineții, ca răsăritul soarelui, o dimineață fără nori, când din strălucirea soarelui, după ploaie, iarba verde încolțește din pământ”« (versetele 3,4). Aceasta va fi dimineața în care ploaia a încetat (compară cu capitolul 2,11) și norii s-au împrăștiat, în care păcatele poporului vor fi împrăștiate ca un nor și ca o ceață (Isaia 44,22). Atunci cerul va străluci de lumina soarelui care se va ridica, care nu va mai coborî niciodată (Isaia 60,20). Ce timp minunat! Mireasa dorește să se trezească în acești zori ai dimineții și să-I cânte Psalmi (Psalmul 57,7-9). Când Domnul Isus spune: »Ridică-te, iubita mea, frumoasa mea, și vino!«, atunci ea răspunde; da, ce slavă va fi aceasta, când El va veni și va fi la noi. Ea se roagă de asemenea: »Întoarce-te! Preaiubitul meu, fii ca o gazelă sau ca un pui de cerb pe Munții despărțirii«; aceștia sunt munții care vor fi coborâți, când va fi înlăturată orice denivelare și El poate să vină la ea (Isaia 40,3-5; compară cu Zaharia 4,6-7; 14,4).

Da, ea Îl va dori. Și totuși ea nu va face ce a rugat-o Mirele! Ea spune: »Întoarce-Te și vino la noi«, dar ea însăși rămâne în casă. Domnul i-a zis: Ridică-te, vino afară, vino la Mine, vino cu mine peste dealuri, vino la crinii, printre care Eu pășunez. Ea vrea cu plăcere să fie lângă El, dar ea nu are intenția să părăsească casa ei. Cât de des nu a fost așa și la noi, că am cântat liniștiți:

¹ Ar trebui de fapt să se spună: „Până începe ziua și umbrele zboară”. Aceasta înseamnă că ziua nu a venit încă și este încă noapte.

„O, Doamne Isuse, să Te cunosc pe Tine este cel mai de preț pentru mine”, și în același timp am rămas totuși în împrejurările confortabile proprii, în care era puțin, sau chiar deloc, loc pentru Domnul. Nu a fost așa, că Domnul ne-a fost indiferent și inima noastră nu s-a îndreptat spre El? Însă noi nu am avut intenția să părăsim împrejurările noastre proprii, în care nu era nici un loc pentru El. El ne-a rugat într-adevăr așa de prietenește: „Vino afară și mergi cu Mine!”, însă noi am rămas acolo unde am fost. Exact aceasta o găsim în capitolul 3: »În patul meu, nopțile, L-am căutat pe cel care-L iubește sufletul meu« (versetul 1). Nu era așa, că ea nu-L dorea. Ea Îl căuta, și aceasta este bine. (Psalmul 27,7-14; 77,2-4; Isaia 26,9) Însă cum poate ea să-L caute în așternutul ei!? Cum poate ea să-L caute, în timp ce ea rămâne în liniștea ei, despre care vorbește patul, în comoditatea ei, în lumea ei proprie, și nu intenționează să meargă în întâmpinarea Lui. Ea ar fi trebuit totuși să înțeleagă, că El nu poate veni în *lumea ei*, ci El vrea să o ia acolo unde *este El*. Mireasa dorește într-adevăr după El, dar ea Îl caută pe Preaiubitul ei mereu într-un mod greșit. O, inima ei Îl iubea, și ea Îl căuta, dar ea Îl căuta în patul ei. Și acolo El nu era. El era afară. El stătea înapoia ferestrei ei și El a rugat-o să vină *acolo*. Versetul 1 ne arată în primul rând, că ea Îl căuta într-un mod greșit. Ea Îl caută în timp ce ea rămânea în comoditatea ei, în liniștea ei *falsă*. Căci nu este o liniște reală acolo unde nu este Domnul Isus (compară cu Osea 7,14; Amos 6,1,4). Noi găsim adevărata liniște abia atunci când ne sculam și mergem afară, când mergem cu El (compară cu Matei 16,24). Însă mireasa a rămas în așternutul ei, ca să-L caute acolo. O, patul nu este totdeauna un loc greșit! Stă scris despre psalmist, că el își aduce aminte de Dumnezeu în așternutul lui, și că se gândește la El în timpul privegheților din timpul nopții (Psalmul 63,6). Aceasta se poate face bine în pat. Dar acolo nu-L poate urma; pentru aceasta trebuie să se scoale și să asculte de vocea Lui; atunci trebuie să ne sculam și să întâmpinăm pe Mire (Matei 25,6), și să ascultăm de ceea ce ne-a spus El.

Mireasa trece aici printr-o dezvoltare spirituală. Ea se scoală și merge afară, merge prin oraș, pe străzi și prin piețe (versetul 2). La început ea a căutat într-un mod greșit, și acuma caută și într-un loc greșit. Ce mulți credincioși L-au căutat tot așa pe Domnul Isus! Orașul vorbește în Cântarea Cântărilor despre lumea organizată și în mod deosebit de lumea religioasă. Te-ai gândit tu că acolo Îl poți găsi pe Domnul Isus? Probabil gândești că este bine ce faci. Tu ai ieșit și te-ai uitat în jur, prin piețe și pe străzi, dar aici nu L-ai descoperit. Cu toate că L-ai dorit mult, nu L-ai putut găsi acolo, căci Domnul Isus nu este acolo. El nu este în oraș, ci El pășunează turma între crini, așa cum am văzut (cap.2,16). Dacă mireasa vrea să știe unde pășunează Preaiubitul ei turma, atunci ea trebuie să meargă pe urmele iezilor, atunci ea trebuie să meargă pe câmp și să caute unde El lasă să se odihnească turma pe pășunea verde și la apele liniștite. Însă nu în oraș. Domnul Isus nu aparține lumii acesteia și în mod sigur nu lumii religioase. Citim în Evrei 13 că El a ieșit afară din tabără și *acolo* a suferit. El nu putea rămâne în legătură cu tabăra, cu lumea religioasă, unde se practica o slujbă divină firească. El trebuia să iasă afară, și acolo, pe câmpul liber, să fie ridicat pe cruce. Dacă vrei să fi lângă Domnul Isus, atunci nu trebuie să rămâi în anturajul tău confortabil, ci trebuie să ascuți de ceea ce spune El. El spune: Eu am suferit afară din tabără. Acolo am mers Eu la cruce, și acum tu trebuie să te ridici, să-ți iei crucea și să Mă urmezi. Numai așa putem veni la Domnul și intra în legătură cu El, să mergem pe drum cu El, și să trăim în părtășie cu El. Când în capitolul 1 mireasa are părtășie cu Mirele, atunci ea o are pe câmpul liber; așternutul este verde și are un acoperiș de frunze (capitolul 1,16-17), dar într-o clădire, și în mod sigur nu într-un oraș.

În al treilea rând, după ce L-a căutat într-un loc fals, ea Îl caută acum la oameni falși. Psalmistul spune că noi nu trebuie să ne punem încrederea în cei mari (Psalmul 146,3). Cât de ușor fac credincioșii aceasta! Aici sunt paznicii, cei care merg prin oraș! Sunt mulți paznici, și în lumea religioasă, creștină. Cât de mulți sunt, care caută mântuirea lor la paznicii orașului? Paznicii sunt ca să profeseze autoritatea în lumea religioasă, și aceasta poate fi de folos în sine. Dar ei nu ne pot spune unde este Preaiubitul. El a spus foarte clar unde vrea să fie El. Ea poate să întrebe pe paznicii, care de fapt fac o lucrare bună, conduc lumea religioasă, mențin ordinea. Însă cum pot ei să ne spună ceva despre locul unde Domnul Isus este în mijlocul alor Săi? Aceasta

este imposibil. Ea întreabă pe paznici: »L-ați văzut pe Cel pe care Îl iubește sufletul meu?«. Nu citim despre un răspuns. Ce împrejurare tristă! Ne amintește de Maria, care de asemenea n-a știut pe cine întreba: »Ea, gândind că este grădinarul, I-a spus: „Domnule, dacă tu L-ai luat de aici, spune-mi unde L-ai pus« (Ioan 20,15). Ea nu avea nici o bănuială pe cine întreba și ce întreba, căci altfel ar fi știut că El a înviat din morți. Așa este deseori și în recunoașterea noastră duhovnicească. Și cu cât capacitatea noastră de diferențiere spirituală este mai mică, cu atât mai ușor mergem la aceia care poate au o poziție înaltă în lumea creștină, dar care însă nu ne pot spune nimic despre locul unde este Preaiubitul. Pe lângă acesta ea a auzit însă clar, când a întrebat: »Spune-mi, unde pășunezi Tu turmele?« (capitolul 1,7).

Așa a căutat ea într-un mod triplu greșit. Mai întâi într-un loc greșit, un loc cu adevărat lumesc, căci citim în Amos 3,12 și 6,1.4, că Dumnezeu spune poporului cu voce mândioasă, că ei stau în colțurile paturilor lor cu nepăsare și lacomi de plăceri, și se întind în paturile lor de odihnă. Ei spun batjocorind: »Domnul nu va face nici bine, nici rău« (Țefania 1,12). Frați și surori, să trăim și noi într-un mod asemănător cu lumea, așa cum face ea în goana ei după plăceri, și așa să încercăm să-L găsim pe Domnul Isus și să-L urmăm? Dacă nu ești gata să părăsești asemenea relații, să-ți iei crucea și să mergi afară la El, așa cum te-a rugat prietenește, atunci nu-L vei găsi. Dar poate te-ai ridicat și ai învățat să te ți răstignit față de lume, dar te-ai ridicat să mergi în oraș. Acolo mai este încă o împrejurare plăcută, cu care ești încă familiarizat. În jurul orașului este un zid de apărare sigur, acolo sunt păzitorii, care sunt atenți, în timp ce afară pe câmp nu știi ce ți se poate întâmpla. Căci aici este noapte, da, este chiar »în nopți«, cum spune versetul 1; așa că această slăbiciune la mireasă iese mereu la iveală. S-ar părea să fie mai sigur, să rămâi în oraș peste noapte. Mulți credincioși spun că este mai sigur să rămâi într-un sistem creștin mai mare. Însă dacă ar cunoaște Apocalipsa 2 și 3, atunci ar ști ce părere are Dumnezeu despre „oraș”. El va distruge „orașul”, așa cum a distrus Babilonul. Citiți numai Apocalipsa 18. Tu trebuie să ieși afară din el, dacă vrei să-L găsești pe Preaiubitul (Apocalipsa 18,4). Tu trebuie să urmărești urmele turmei, atunci Îl vei găsi. Când ai învățat toate acestea, când ai trecut chiar și pe lângă păzitori, care totuși îngrijesc de liniștea din oraș, atunci vei găsi pe Preaiubitul.

»Abia trecusem de ei, că L-am și găsit pe Cel care-L iubește sufletul meu; L-am apucat și nu L-am mai lăsat până nu L-am dus în casa mamei mele și în camera celei care m-a zămislit« (versetul 4). Ea a lăsat toate înapoia ei și a învățat să condamne toate căile greșite. Acum ea Îl găsește pe El Însuși. Domnul i-a promis, că ea Îl va găsi, dacă Îl va căuta cu toată inima (Ieremia 29,12-14)! El nu s-a ascuns de ea. El nu i-a întors spatele și nu S-a făcut imposibil de găsit (compară cu Isaia 45,19). El era cu totul aproape de ea. El S-a uitat înlăuntru prin fereastră și a rugat-o: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea, și vino!« Însă ochiul ei nu a fost simplu. Dacă ochii ei ar fi fost umpluți numai cu Domnul Isus, atunci nu ar fi căutat într-un mod fals. Așa este deseori și la noi. Domnul Isus nu se ascunde de noi, chiar dacă noi poate în greutățile și grijiile noastre ne gândim că El este departe de noi și inaccesibil. Dar nu este așa! Se pare așa, numai din cauză că ochiul nostru nu este simplu. El este umplut cu propriile noastre împrejurări, fie ele griji sau plăceri ușoare și comoditate, în care Domnul Isus nu are nici un loc, așa că noi nu suntem gata să mergem afară. Aici însă mireasa Îl găsește în sfârșit. Ea Îl ține strâns și nu-L mai lasă liber. Așa au făcut și femeile când în cele din urmă L-au găsit pe Domnul Isus după învierea Sa. Ele au căzut la picioarele Lui și-L țineau strâns, pline de dorința, să-L țină pentru totdeauna lângă ele (Matei 28,9). Da, aceasta se întâmplă când sufletele au fost în necaz, când ele au simțit lipsa Domnului Isus. El nu a fost plecat, însă în slăbiciunea lor El le-a lipsit, pentru că ele nu-L cunoșteau cu adevărat.

După aceea urmează un cuvânt foarte frumos, dar greu. Aici se spune: »Până nu L-am adus în casa mamei mele«. Am amintit deja în prima expunere, cine este mama, despre care este vorba în Cântarea Cântărilor. Ezechiel 23 spune că erau două fete și o mamă, și anume împărăția celor zece seminții și împărăția celor două seminții. Și mama, din care au rezultat aceste două împărății, este poporul Israel în starea lui inițială, așa cum a fost scos din Egipt. Însă această mamă, acest popor Israel, a părăsit pe Dumnezeu, pe Bărbatul ei de odinioară. El spune în Osea

2: »Acuzați pe mama voastră, acuzați! Pentru că ea nu este soția mea, și Eu nu sunt soțul ei« (versetul 2). Aici Israel este numit mama, care este respinsă de Dumnezeu, soția tinereții Sale, care L-a părăsit. Cu toate acestea găsim la sfârșitul timpului o rămășiță, o fiică a acestei mame. Aceasta este orașul Ierusalim, capitala împărăției celor două seminții, care-L va primi pe Domnul Isus ca Mesia. În Isaia 50, când Dumnezeu a venit la popor și a intrat în casă, să caute pe soția Sa, El a trebuit să întrebe: »Pentru ce, când am venit, nu era nimeni? Am chemat și nu era nimeni care să răspundă? S-a scurtat, într-adevăr, mâna Mea, încât să nu poată răscumpăra?« (versetul 2). Ce trebuia să facă Dumnezeu pentru aceasta? El trebuia să dea mamei, poporului Israel, o scrisoare de despărțire și să o lase (versetul 1). Însă aceasta nu era pentru totdeauna! Dumnezeu nu poate s-o uite, deși au trecut mii de ani de când ea a fost soția Lui. Și deși ea s-a dăruit multor idoli, Dumnezeu nu a lepădat-o pentru totdeauna și se va îndura iarăși de ea. Găsim aceasta în două tablouri diferite, pe care noi nu trebuie să le confundăm. Pe de o parte Dumnezeu, același Dumnezeu de atunci, va relua legătura cu aceeași femeie de atunci, cu mama. Pe de altă parte Mesia, Domnul Isus, va face Ierusalimul, o fiică a acestei mame, ca mireasă a Sa. Dacă avem în vedere că acestea sunt doar simboluri, atunci nu este greu să înțelegem. Atunci vom ști, că femeia, care în viitor va fi mireasa, în realitate nu este alta decât mama de atunci. De aceea în Isaia 66,10-13, Ierusalimul viitorului este numit și el mama. Dumnezeu spune acolo, că El va face iarăși o legătură cu mama. Aceasta este aceeași femeie, care este și mireasa lui Mesia, exact așa cum Mesia este Același cu Iehova Vechiului Testament. Citim în Isaia 66 de la versetul 10: »Veseliți-vă cu Ierusalimul și bucurați-vă pentru el, toți cei care-l iubiți. Săltați de bucurie cu el toți cei care ați jelit pentru el. Pentru că veți suga și vă veți sătura la sânul mângâierilor lui; pentru că veți bea și vă veți desfăta din plinătatea gloriei lui. Pentru că așa zice Domnul: „Iată, voi întinde peste el pacea ca un râu și gloria națiunilor ca un pârâu care se revarsă; și veți suga din el, veți fi purtați pe brațe și veți fi dezmiertați pe genunchi. Cum mângâie pe cineva mama sa, așa vă voi mângâia Eu; și veți fi mângâiați în Ierusalim!«

Ca să exprime, că femeia, care odinioară a fost soția lui Dumnezeu, este în fond aceeași cu mireasa Ierusalim, care va fi unită în viitor cu Mesia, se spune aici, că ea L-a dus în casa mamei ei. Rămășița va recunoaște în viitor legăturile pe care Dumnezeu le-a avut dintotdeauna cu Israel. Când se va forma rămășița, atunci Dumnezeu va numi această grupă mică de oameni „Israel”, căci în Romani 11 se spune, că tot Israelul va fi mântuit, însă aceasta este rămășița. Va fi același Israel ca și în timpul când Dumnezeu a spus, că El a trebuit să dea mamei o scrisoare de despărțire. Rămășița va locui în casa mamei ei, aceasta înseamnă că ea va fi fondată pe relațiile pe care Dumnezeu le-a avut odinioară cu Israel, pe promisiunile care au fost date odinioară părinților. Când Mesia va fi venit, ea va trebui să recunoască, că El este sămânța căreia i-au fost date promisiunile (Galateni 3,16). Prin faptul că ea Îl duce în casa mamei ei, ea recunoaște, că ea poate să intre în legătură cu Mesia numai pe această temelie a harului. Tot așa și noi putem veni în legătură cu Domnul Isus numai pe baza harului, aceasta înseamnă, atunci când suntem născuți din Ierusalimul care este sus, acesta este mama noastră (Galateni 4,26).

Este remarcabil, că Domnul Isus, de partea Lui, aduce mireasa în casa mamei, așa cum a făcut Isaac, care a condus pe Rebeca în cortul mamei Sale, Sara. Este același context. Nu erau corturile lor proprii sau cortul său, ci ea a ocupat locul mamei, Sara. Aceasta este ceea ce face Domnul, și Ierusalimul va face același lucru. El va recunoaște legăturile pe care Dumnezeu le-a avut dintotdeauna cu poporul. Când Naomi a adus pe Rut la odihnă, și Rut s-a unit cu Boaz și a primit un fiu, citim că Rut vine cu copilul și-l aduce la Naomi. Ea ar fi putut spune: eu sunt numai nora ei, eu nu sunt cu adevărat rudă cu ea și chiar Boaz nu este o rudă reală a lui Naomi. Ce are a face Naomi cu copilul? Totuși ea aduce copilul la Naomi. Ea aduce pe Boaz și cu el copilul în casa mamei ei, căci ea recunoaște că acest copil și acest Boaz trebuie socotiți soacrei ei. Așa va face Dumnezeu în viitor, când acest mic popor, această rămășiță a lui Israel, va fi adusă acasă, o va aduce pe aceeași temelie și în aceleași legături, pe care El le-a avut odinioară cu Israel, pe când încă mai era poporul lui Dumnezeu. Acum Israel este încă Lo-Ami, nu poporul Meu, însă Dumnezeu va spune către același popor: Poporul Meu. Ce fericire va fi aceasta, când

această legătură va fi iarăși făcută, și Dumnezeu va spune: ea este iarăși aici, s-a întors iarăși înapoi la Mine, femeia, care odinioară era a Mea și pe care nu am putut s-o uit. Ea este iarăși la Mine.

Când această legătură minunată va fi iarăși realizată, ne putem imagina că mireasa va spune din nou (versetul 5), ce pagubă consideră ea, dacă această părtășie ar fi tulburată: »Vă jur, fiice ale Ierusalimului«. Știm că și fiicele Ierusalimului Îl iubesc pe Mesia; acestea sunt orașele din Iuda, care sunt de asemenea legate cu El, dar care nu sunt așa de spirituale ca și mireasa. Ele nu cunosc această intimitate, nu cunosc această părtășie cu Mirele. Mireasa trebuie să le implore, ca ele să nu facă nimic (probabil în nebunia lor), care ar putea deranja părtășia. Noi trebuie din păcate „să implorăm” uneori pe anumiți frați și surori, care vin la noi cu tot felul de lucruri, în timp ce noi suntem preocupați cu lucruri spirituale; care vin cu propriile lor probleme pământești, care nu au nimic a face cu Domnul, când noi tocmai suntem preocupați cu Domnul. Cât de ușor suntem noi înșine ca și Marta, care și ea iubea pe Domnul, dar care voia să ajute și sa-L îngrijească, și care a fost foarte preocupată pentru El și de aceea nu a înțeles-o pe Maria: Ah, Doamne, spune surorii mele să mă ajute. Da, aceasta era și ea o fiică a Ierusalimului, care venea să tulbure dragostea. Însă Domnul spune: »Maria și-a ales partea cea bună, care nu i se va lua« (Luca 10,38-42). Dragostea se poate tulbura tot așa de ușor ca o gazelă sau o cerboaică de pe stâncă. O gazelă sau o cerboaică este un animal sfios. Este suficient să se audă ceva foarte neînsemnat și animalul va sări. Tot așa de ușor va fi tulburată și părtășia noastră cu Domnul Isus. Nu știm noi din experiență cât de puțin trebuie să se întâmplesc? Este ca și la o gazelă sau la o cerboaică, care se sperie, așa de repede se trezește dragostea, ca dintr-o beție, și apoi dispare.

Iubiți frați și surori, să ne rugăm ca Domnul Isus să ne prindă vulpile mici, care pot atât de ușor să ne strice viile noastre, care pot atât de ușor - în mod deosebit la tinerii întorși de curând la Dumnezeu - să ia primele roade dedicate Domnului; care aduc așa de ușor pe credincioși în stări de iarnă, așa cum le găsim descrise aici; care conduc așa de ușor la situații în care noi să ne închidem, fie în plăcerile acestei lumi, fie în grijile și necazurile noastre. În toate există pericolul să uităm pe Domnul și să ne gândim numai la noi înșine. Facă Domnul în această seară, să auzim din nou vocea Sa răsunând în așa fel ca noi să răspundem: »Vocea Preaiubitului meu!« și din nou să învățăm să auzim când El spune: »Ridică-te, iubita Mea, frumoasa Mea și vino!« Suntem noi gata să ne ridicăm și să uităm ce este înapoia noastră, și să ne întindem să luăm ceea ce este înaintea noastră? Nu ca să mergem în oraș, nu să mergem la păzitorii orașului, ci trecând pe lângă toți aceștia să ieșim pe câmpul liber afară la El, în afara taberei, să purtăm ocară Lui și neîncetat să-I aducem o jertfă de laudă? Noi, credincioșii, care aparținem Adunării, nu trebuie să așteptăm vremea cântării. Noi putem deja acum să trăim în timpul cântării, în care avem voie să-L laudăm. Însă atunci trebuie să ieșim afară la El, căci numai atunci vom putea în adevăr să-I aducem o jertfă necurmata de laudă (Evrei 13,13-15).